

The Name of the Dog sau Visul American în 80.000 de cuvinte

De ce Numele câinelui? Câteva argumente și considerații, americane și românești

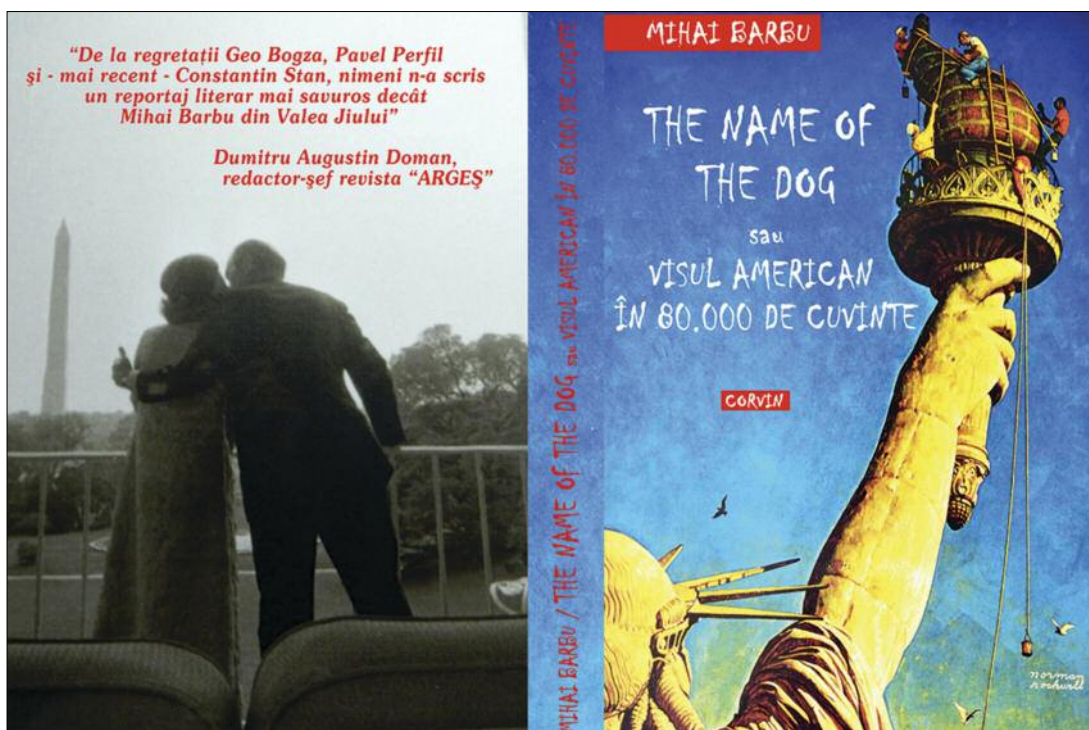
În dimineața zilei de 16 mai 2015 (sau, în ordinea americană, 5/ 16/ 15), autorul acestei cărți se afla în fața imobilului cu nr. 555 de pe Pennsylvania Avenue NW din Washington DC 20001. Imobilul adăpostește faimosul NEWSEUM. La parter, cu o vitrină în partea stângă, pe C Street, era *Gift shop*-ul cu produse specifice jurnalismului. M-am interesat cât costa intrarea la acest mare muzeu al știrilor. Era 22 de dolari iar în vitrină am zărit o carte care îmi stârnise, imediat, interesul. Era vorba de volumul lui Roy Peter Clark intitulat "Writing Tools" sau "50 Essential Strategies for Every Writer". Autorul a dedicat cartea lui Donald M. Murray și memoriei lui Minnie Mae Murray, nașii unei națiuni de scriitori. Reclama volumului spunea, negru pe alb, că "scrisul este o meserie care se poate învăța". Pentru asta îți trebuie instrumente nu reguli. Știam, deja, că o carte serioasă în America costă între 15 și 20 de dolari. A trebuit să mă hotărâsc. Aveam la mine bani doar pentru una din aceste tentante plăceri: ori vizitez muzeul, ori îmi cumpăr cartea. Am ales varianta a doua. Le-am explicat celor de la intrare că vreau să merg doar până la *shop* și că, deocamdată, nu intenționez să vizitez muzeul. Cei de la pază mi-au controlat rucsacul, marca Adidas, și n-au observat nimic suspect. M-am dus direct la raftul cu cărți și am luat, cu hotărâre, volumul lui Roy Peter Clark editat de Little, Brown and Company. La ora 11:47 AM, m-am aflat în fața casei de marcat unde am achitat suma de 12,99 \$ (plux taxe în valoare de 0,75 \$). Am întins casierei 14 dolari *cash* și am primit rest 0,26 de dolari. Am luat cartea "Writing Tools" și am primit ticket-ul justificativ cu numărul 15395.

O să vă întrebați, probabil, de ce am abuzat de răbdarea dumneavoastră furnizându-vă atâtea amănunte pentru a vă relata unde, când și cum am cumpărat această carte despre "Uneltele scriitorului". Răspunsul, extrem de documentat, o să-l găsim, împreună, la pagina 72 a cărții d-lui Clark în textul despre "Uneltele nr. 14". Titlul acestui scurt și savuros capitol se intitulează "Get the name of the dog!/" Dă numele câinelui!" Autorul *Uneltelor...* relatează că, la ziarul *St. Petersburg Times*, editorii și cei care rescriau articolele le puneau în vedere reporterilor să nu se întoarcă, niciodată, la redacție fără "numele câinelui". Reporterilor li se cerea, în jargonul profesiei, să aducă detalii cât mai relevante în relatarea lor. Asta însemna că reporterii trebuiau să aibă, mereu, ochii larg deschiși și urechile ciulite la maximum. Când Kelly Benham a scris o poveste despre luptele unui cocoș feroce a dat atât numele combatantului (Rockadoodle Doi) dar, din exces de zel, a făcut publice și numele părinților săi (Rockadoodle și găina cu un singur picior, pe nume ei de fată, Henry Penny). Un mare editor american, Gene Roberts, îi citea unui editor orb textele cărora voia să le verifice plasticitatea relatărilor. Era foarte important, pentru Roberts, ca editorul orb să exclame "văd" mai degrabă decât "înțeleg". E de dorit ca scriitorul să ofere oportunități

prin care să dea detalii semnificative despre miros, sunet, gust și pipăit. Poate vreți să știți care era numele casierei unde am achitat cartea. Pe bon nu era trecut decât un număr de identificare: "Cashier: 23277". Era mai relevant dacă avea un nume și nu un număr? La români e invers ca la americani. Bonurile îți spun că te-a servit Luminița, Safta sau Nelly. Tot ele te întrebă, de fiecare dată, dacă "ați găsit toate produsele pe care le-ați căutat?" Joseph Conrad crede că "prin puterea cuvântului scris trebuie să te fac să auzi, să te fac să simți dar, înainte de toate,

global. El a plătit cu vârf și-ndesat acest lucru. A făcut o comparație neașteptată într-un timp nepotrivit. În detenția sa făcută la cules de stof în Delta Dunării a împărțit baraca și truda cu un alt petrilean, scriitorul Ion D. Sîrbu. Minerul Kragel l-a ajutat, în mai multe rânduri, pe mai firavul său camarad să-și facă norma zilnică. Așa s-a născut o prietenie adevărată, nedezmințită de anii care au venit peste ei. Herr Kragel n-a fost erou în nici una din scrierile lui Gary Sîrbu. Scriitorul a murit cu două luni înainte de revoluția română din 1989. Subiectele

Un om din Petrila, dl. Iosif Kragel, a făcut pușcărie politică, alături de scriitorul Ion D. Sîrbu, pentru că, după ce a băut mai multe beri la faimosul local "Tri păduchi" din Petrila, aflat chiar în preajma minei, a căzut în extaz și a strigat că "Berea mea e la fel de bună ca laptele de la vaca lui Truman!"

să te fac să vezi". Casiera mea americană era un fel de Grosse Bertha care mi-a atras, delicat, atenția că marfa nu poate fi returnată dacă a fost deschisă sau uzată. Rândurile de față sunt o dovadă că am deschis cartea. Și, tot pe această cale, vreau să o fac să audă, să simtă și, mai ales, să vadă cum eu, cu uneltele scriitorului de pretutindeni, am încercat să descriu America mea, așa cum am văzut-o din patru puncte de observație fixe: din Washington DC, Irvine (California), Wheeling (West Virginia) și Hampden Sydney (Virginia). La care am mai adăugat și imagini de acasă de pe vremea când America mi se arăta doar într-un vis colorat și rar...

Un om din Petrila, dl. Iosif Kragel, a făcut pușcărie politică, alături de scriitorul Ion D. Sîrbu, pentru că, după ce a băut mai multe beri la faimosul local "Tri păduchi" din Petrila, aflat chiar în preajma minei, a căzut în extaz și a strigat că "Berea mea e la fel de bună ca laptele de la vaca lui Truman!"

Era vorba de președintele american care a fost în fruntea executivului de peste Ocean între 1945 și 1953. Omul nostru din Petrila nu fusese niciodată în State și nici România nu importa pe atunci, în plin Război rece, lapte "made in USA". Nu știm ce i-a venit bietului domn Kragel să facă această comparație neașteptată pentru care a primit, în urma turnării lui la Securitate, șapte ani de temniță grea. Îl amintim, aici, la începutul acestei cărți despre o aventură americană, pe bunul domn Kragel ca pe un precursor al comparațiilor care se pot face, azi, în satul

carcerale erau interzise în fostul regim. Sîrbu a putut scrie, în vechile sale povestiri minerești despre Dumnezeu, Iisus Hristos, Sfântul Petru, Îngerul păzitor sau Zâna căzută, despre Vâlvele băii sau caii din mină care orbesc la lumina soarelui dar nu și despre bătrânul miner Kragel. Un om al Văii care a fost precursorul unei comparații care una (și nu dezbina) cele două țări, cele două popoare și cele două sisteme. Berea "Hațegana" și laptele produs la ferma unui președinte american au fost cele două produse care au unit Valea Jiului cu ferma din Grandview, USA.

Pentru comparația sa ce punea în relație direct spuma berii populare de la crășma proletară din Petrila cu laptele ecologic de la ferma președintelui american, minerul nostru merită să fie unul din eroii noștri pe care am vrut, neaparat, să-l menționăm în acest început de volum.

Cartea pe care o țineți în mână am scris-o în primul an în care nu am mai fost profesor. M-am adaptat greu la noua mea condiție. În cele din urmă mi-am zis că dracul nu poate fi chiar atât de negru. Așa că l-am rugat pe prietenul meu, profesorul Emil Danciu, să-mi instaleze pe laptopul meu Asus un Windows 7, prevăzut cu diacritice, și am început să tastez la "America mea..." Mi-am propus să scriu la fel ca Mircea Cărtărescu. În fiecare zi, câte două ore, de la 10 la 12. La un an de la reîntoarcerea mea acasă am reușit să trimit cartea la tipar...